

35. szám.
 Augustus 31-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

B é c s i d a l.

(A magyarokhoz.)

Micsoda? Még nem tetszik a kvóta?
 Azt mondjátok, hogy nagyon sok vót a!
 Hogy ha ennyit megeszik a kamat,
 Nektek csizmára való sem marad.

Nem is telik a magyartul? — hogy ott
 Mindenkinék pénzmagja elfogyott?
 Hogy már senki eleget sem eszik,
 Úrnak pedig csak gúnyból nevezik?

Hogy ha a státus terhe nagyon sok,
 Magatok is vagytok ám adósok?
 Bár csak ottan teljék az interes:
 Csak hét a szilvafa, s az is peres?

Utat, gátot, hidat építnétek —?
 Arra is kellene a pénz néktek —?
 Tanár, néptanító éhen hal ma,
 S a tudós is, ha nincs hivatalba —?

— De hát mindez mit tartozik mi ránk?
 Hogy nincs: tudjuk; mert eddig mi nyíránk.
 De hogy legyen, az a ti dolgotok,
 Azért van már saját kormányotok.

Mit nekünk: aszály, fagy vert a földhöz?
 — Ha fagy van, füts; — ha aszály van, öntözz,
 Mert van egy ur, ki több, mint fagy, aszály,
 S annak becsületes neve: muszáj.

Arassatok háromszor egy évben;
 Dolgozzatok tíz napot egy héten;
 S ki csak egyszer koppasztád a birkát,
 Ne légy rest, egy évben hatszor nyirkáld.

Tanuljatok spórolni, nagy kár van
 Jární olyan hosszú csizmaszárban,
 Jobb a frakk, mint az attila, dolmány,
 Ahoz nem kell zsinór és gombolmány.

Minek vasut? itt van „via Triest,”
 Használatra átengedjük mi ezt;
 S ha nincs otthon elég iskolátok,
 Fiaitok' csak ide hozzátok.

Az esik leginkább zokon nekünk,
 Mit töletek el kell nyelegetnünk:
 Hogy mi csináltuk az adósságot,
 Mely már a Csimboraszszóig hágott.

Háládatlan, feledékeny nemzet!
Mely a jókról így megfélejtkezhet.
Mintha nem a legjobban tudnátok,
Hogy mindezt elkölténk — épen rátok.

Számláljuk el az elfeledt jókat:
Ti kaptátok a kilótt golyókat,
Behoztuk az oroszot — kedvetekért,
Az is pénzbe került; mibe? ne kérdd!

Hát sok évig ingyen szállást, kosztot
Annyi magyar honfinak ki osztott?
Nem számítva mellékelt bilineset,
Mely képviselt szinte egész kineset.

Nagy serege osztrák beamternek
Mondhatjuk, hogy az sem ingyen termett,
Kik országokat' ezivilizálták,
S a kultúrát szörnyen propagálták.

Mennyi pénzbe került financz, zsandár,
Kiket használtatok, egész dandár,
Hát még a sok spitzli mennyit költött?
Kik nálatok óvták az erkölcsöt.

Mily költségbe verte az államot
Tinálatok az ostromállapot?
Mi pénzt vert el ott a kormány rudja?
Azt csak a provisorium tudja.

Hadseregünk java nektek szolgált,
Végezve az adószedés dolgát;
Háboruban is titeket őrzött:
Be ne törjön Kla... vagy ki az ördög?

Ha veszténk, az is titeket terhel,
Mért nem harczoltatok nagyobb kedvvel?
Hogy ha el nem vezett vón' Velenceze,
A kvottához most eggyel több lenne.

S ha nem hagytok, hogy Burkus megdöntsön,
Most ő kapna egy „önkéntes kölesönt“;
Ti töletek sem kérné most senki,
Mennyit *tetszik*, mennyit nem, fizetni?

Igy azonban egymásnak maradván,
Fel kell osztanunk a kis maradványt,
Azért hívtok így: „*drága* testvéreink,
Hogy legalább tudjátok: mit érünk?

S minthogy most beleszólanod szabad,
Kedves magyarom, fogadd el önként;
Mert különben rád vonod az önkényt,
S akkor fizetsz — s nem lesz hozzá szavad.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Haza isz gyütem mar a Salzburgból. Mindent elintéztük szípen. Mig imperatorok, miniszterek egymasal konferenziaztak, magam isz összeültem Napoleon kammerherrjével egyetmást megbeszilgetnyi. Mivel pedig potentatok bizodalmasan el szoktak mondanyi kammerhereknek titkaikat. anal fogva benemet isz jól irtesitete barátom kammerherr francia megbeszilgt dolgokru. Tehat alianca ala van irva. Francia kaskasnak isz lesz ezentul kit feje, mint osztrak saskasnak, hogy egymazs esokjait viszonozhasanak. Eleinte csak bikesiges haborut fogjuk viselni vironatsz nilkül: olyanforman, hogy katonanak alitunk minden embert. Akor muszka, meg bur-

kus isz kintelen lesz minden embert talpra alitanyi. Hanem azir nem verekedünk, csak eszünk profuntot; — is mivelhogy nalunk volt idin jo termizs, burkusnak nem volt, nalunk tovab fog tartanyi profunt, burkusnal hamarab elfogy; is akor hadserege bikis uton elesik, elveszti ütöközetet; muszkanal pedig nagyob lesz fagy, mint nalunk, muszka armadia folytonozs richtajeh alasban megfagy, is ot isz mi gyöztünk.

Azalata pedig el fogunk magunkat latnyi előlhatultöltő puskaval, a szerint, a mint vagy elől, vagy hatul fogja benünket valami bolond megtamanyi.

Török Szultany ural amicaliter megalkuyuk, menyirt engedi magat nigyfelil eltrancsi-

roztatnyi? Szabadsagara hagyatik választanyi, kit akarja, hogy megegyen títet: minket-i, vagy muszkat? Ha nem teezik neki, mongyon jobbat.

Angol kiralyini aszonsagra nem szamithatyuk. Nem volna jo dolga, ha kedvünkirt aba hagyna hergacsolast, hogy heklirizo tüvel rohanya segitsigünkre, mikor akar igy, akar ugy, csak neki lesz haszna laborubol. Ha mink megvertünk orosz keleten, azal angol kiralyini nyerte; ha orosz megver minket keleten, akkor angol kiralyini *leanya* nyerte, ki orosz prinszesz; ha burkust Schleswigbül kiverünk, angol kiralyini *menye* nyerte, ki danus prinszesz; ha pedig burkus veri ki minket, akkor angol kiralyini *leanya* nyerte, ki burkus kiralyaszony. Is igy mindenkpen zicher neki nyeresig, ha nem izz pocentiroza.

Anal inkab szamitunk olasz kiralyra, kinek lesz következő aenigma megfejtisül föladva: „mi engedünk neki papa vilagi hatalmat eltörülhnyi, ha ő segiti nekünk papa vilagi hatalmat helyrealitanyi; mi engedünk neki püspököket hivatalaikbol kizavarnyi, ha ő segiti nekünk hivatalaikbol kizavart püspököket statioikba vizsainstallalni; mi engedünk neki papi jozzagokat konfiskalni, ha ő gyün velünk elfoglalt papi jozzagokat vizsafoglalnyi.“ Sphinx oraculum megfejtise az, hogy mink engedünk neki mindaszt cselekenyi *Romaban*, a mit kivanunk tüle, hogy ne engegyen cselekenyi muszkanak *Lengyelorszagban*.

De a mig mink világ sorsat ilyen jól elintizünk a *Sóvárban*, mi csinályak barátom uraim idehaza? Hiszen maguk mindent engedik felforgatnyi menkü tigriseknek! Micsoda szörnyüsig az a jozsefvarosi követvalasztasz? Hat nem elig, hogy kriminalisz vezirczikeket írja az a Cserna-

tony Honba. mig prae izz legalyon azokat orszaggyülsen? Montam mingyart, mikor mig oda-haza voltam, hogy nem kel aszt a kis maradik pinzt, a mi fenmarata jozsefvarosi korabi választasi fundusbul, valami 1800 forint, elpridalnyi, mert ki tuggy, hat ha mig lehet raja szüksig; de Idök Tanuja büntarsai csak rank disputaltak, hogy jo lesz abul Rokusz elejbe alitandó kegyes szobornak postamentumot csináltatnyi; mert kel demonstralni kegyes Jozsefvarosnak kegyetlen tigrisek elen. Mozd asztan ahun van ni! mikor hirtelen kelete volna pinz, nincs pinz; mig csak egy capacitacionalisz banketre valo pinz sincs, is ugyan szipen demonstralta Idök Tanuja melete kegyesz Jozsefvarosz, mikor megvalasztota Csernatonyt, hogy Rokusz kapolnatul Jozsefvarosi ketös tornyu templomig ő kipviselyen. Hiszen in nekem nem banom, de mit szolya majd hozaja Napoleon ő fölsige, ha eszt megtud?

Az izz nagy eset, hogy transdanubianus kalvinyistak pinzügyminiszter eleniben megvalasztotak fökuratornak a Tisza Kalmant; hanem ez migisz talalya magyarazatat helyezs kalkulusban. Mert mivelhogy mindenkinek fökötelesigementül keveseb jövedelmet bevalanyi aladalomnak, hogy adohivatal anal kevesebet bemeszolhasa; analfogva igen helyesen cselekesznek kalvinyistak, ha pinzügyminisztert nem megvalasztanak kuratornak, nehogy az azutan ezere belatást nyerjen egisz belső financiaikba, is a szerint öket bemeszollhason.

No in csak aszt mondok Idök Tanujaval, hogy „Sion örei vigyazatok!“

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Történeti adomák.

Gömörvármegye Osgyán falujában az út mellett egy kissé feltünő lakház vonja magára az utazók figyelmét: P—y háza.

Pálffy Mór excja hires körutja alkalmával megálltatta hintáját a ház előtt, s rettenetes kíváncsisággal tudakolta:

— Kié lehet ez a ház? ennek a gazdája eredeti ember lehet. Nézzék meg, itthon van-e? s mondják meg neki, hogy szeretnék vele beszélni.

A meghívást átadták P.-nak, ki is erősen csodál-

kozva a felett, hogy a ki vele beszélni akar, mért nem jön be? — dűnyögve, morogva kiment.

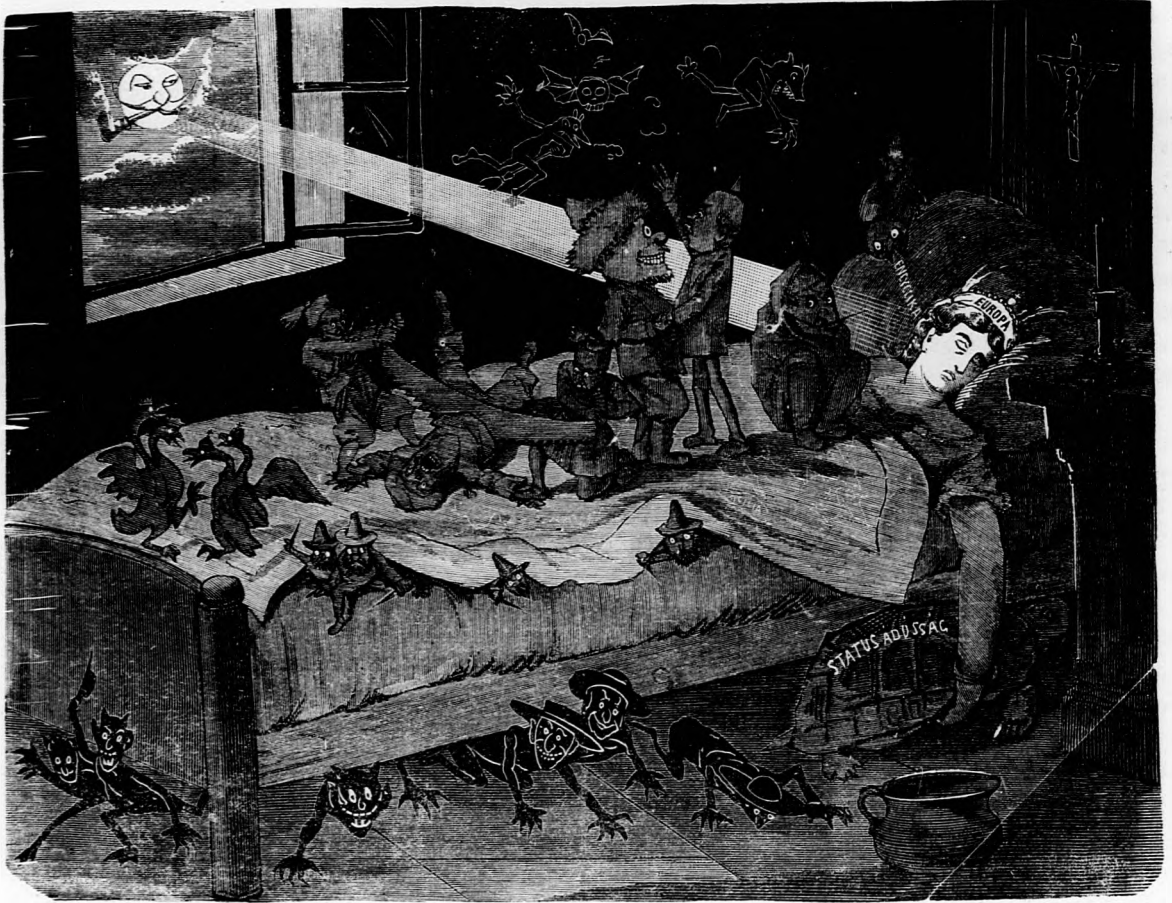
— Ön ennek a háznak a táladonosa? — kérdi a helytartó a szokásos üdvözet után.

— Azt hiszem uram, én vagyok, — válaszolt az öreg ur, boszankodva a felett, hogy hát csak ezért hitták ki?

— Ön, ugy látszik, eredeti ember, — folytató Pálffy, — mire a morosus öreg annyira kijött a flegmából, hogy ott akarta hagyni.

— Nono, kérem, — engesztelé Pálffy, — nem

Europa álma.

Europa kisasszony igen nyugtalanul alszik, rossz álmokat lát, s boszorkány-nyomást érez.

akarom én sérteni, sőt nagyon örülnék, ha valamiben ön iránti jóindulatomat bebizonyíthatnám.

— Kösönöm, nem igen élek én az ilyfélével — válaszolt az öreg, s újra menni készült.

— Hátha mégis. Lássá, én sokat tehetek. Nincs önnek valakije, fia, rokona, ismerőse, pártfogoltja? Nem kíván ön épen semmit?

Épen semmit.

— No de kívánjon mégis valamit, — előre is biztosítom, hogy kívánsága, ha mngadható, meg fog adatni.

Hiszen ha már minden áron muszáj valamit ki-

vánnom — mondá boszusan az öreg ur — hát isten neki: kívánok szerencsés utat.

S azzal ott hagyta a faképnél.

Én óvást teszek !

Tisztelt szerkesztőség!

Én óvást teszek! Nekem már kiváló hajlamom van az óvástételre, mit be is bizonyítottam nemes Háromszéknek július 16-án tartott bizottmányi gyűlésében, hol tettem — s kevés hiveim által tétettem — egy pár tuczet óvást.

Először is honfui fájdalommal kellett óvást tennem a bizottmány törvényessége ellen, — a mely bizott-

Europa álma.

„De már kénytelen vagyok felkelni, és gyergyát gyújtani.”

mányban mi loyális polgárokul — kisebbségben voltunk; de vérvő szívvel s könyes szemmel tettem óvást a főkirálybíró esküje ellen — mit magam is szívesen lettem volna — mert azon esküt egy oly zsarnok tette le, kit nemcsak székünk többsége, mely — ah rémület! — majd mind tigris, de egész Erdély respectál, s ki ellen mi — a honpolgárok legloyálisabbjai — vagyunk kénytelenek ellenzéket képezni, midőn ő oly zsarnok, hogy kedvünkért még egy tigrist se tiltott ki a bizottmányból.

Hallott valaha ilyet a világ? a legloyálisabb polgárok, mint ellenzék!

És sok apróbb óvás után nagyszerű óvást tettem: a tisztviselők megválasztásának törvényessége ellen.

No de evvel megjártam. Látván, hogy kisebbségben vagyunk, hát megírom óvásomat; aláíratom kicsiny, megvert, de bátor seregünk még irásképesével, s átadom nagy Cophtáknak benyújtás végett, s midőn az már ki van adva, kiderül, hogy én is a megválasztottak között vagyok. Mit volt tennem? Lettem az esküt, s folytatám hivatalom; óvásom pedig megmarad az utókor számára unicumnak, hogy egy tisztviselő, — folytatván tisztjét, — óvást tesz annak törvényessége ellen!

S most végre óvást teszek az Üstökösben, minden ellenem megjelenendő tigris viccz ellen.

K....i.

Egy „spitzli“, a ki „két kulacos.“

„Spitzli“ és „kétkulacos!“ Ez majdnem lehetetlen, mivel a spitzlik már ugyis többnyire — ha lehet úgy mondani — hetvenhét kulacosok voltak; de ez az egy „kétkulacos“ volt. F—sy volt az ő jámbor családi neve; édesatyja szörnyű nagy swarzelb ember, édes anyja jó honleány. Fiók rosz vásott fiu, később katona. Itt nem állhatták ki; rendkívül hizelgő és árulkodó modoráért általános megvetés tárgya lön. Noha egyéb képességei miatt altisztségre vitte, és szemben mindenkinek kedvében járt; a midőn Bach urnak méltóztatott az ő kémrendszeri hálózatát a polgári boldogság kedviért messze terjeszteni, a közbéke és közmegelegedés érdekében F. ur is ajánlva volt, mint igen alkalmas és használható egyén. Pestre tették. Itt kezdetben az egyenruhás rendőrök között szolgált, azután előléptetésben részesülvén, Sz—re került, mint „civil policei“, vagyis jó magyarul mondva: spitzli.

Egy darabig édesatyja vére tulnyomólag működött benne, és ő állhatatos szagloncz volt. Azonban egyszer édesanyja vére támadt fel benne, s 1859 ben, midőn betelt a nagy évtized, egy jó reggel a sz—di hazafiui complot hét tagja egyikénél jelentkezett, hasznos szolgálatait följajánlván.

A jámbor polgár, egy különben szemfüles fiatal ember, az ajánlat hallatára nagy szemeket meresztett F—sy urra, mint az általa jól ismert kének egyikére, s azon kijelentéssel bocsátá el, hogy majd meggondolja, ha valjon elfogadja-e az ajánlott szolgálatoakat?

Ezután a complot néhány tagja értekezett, s egy határozották, hogy F. urat egészen a föntirt tagtárs belátására bízzák.

Másnap ismét látogatást tön a spitzli a polgárnál, s ujra ajánlá szolgálatait.

— Jó — mond a polgár — egy föltét alatt: t. i. ön nem fog tőlem soha semmit kérdeni, s mindennapi szolgálataért meg hagyja magát fizetni. S első szolgálata leend, hogy a tegnap K. befogatása tárgyában, segédje által tett vallomásokról szóló jegyzőkönyvet M. volt honvédezedreshez, vagy hozzám elhozza; de az eredeti jegyzőkönyv legyen, a segéd aláírásával ellátott. Ezért tartozik ön két forintot elfogadni, estve pedig a jegyzőkönyvet visszavinni. Minden úgy történt. A jegyzőkönyvet átolvadó polgárok úgy találták, hogy ez a spitzli nem nagyobb gaz annál a segédnél, ki jó barátját oly galádul elárulta.

Voltak F.-nek napjai, mikor felé sem jött a de-

monstratioakat rendező 7-eseknek; ilyen napok után megvallotta, hogy fölkelt volt rosz indulatja, s hűséges szolgálatoakat tön, s hogy ezt helyrehozza, elmondta megbizásait, kihozta az eredeti kémjelentéseket, s elárulta a rendőrség minden tudtára levő intézkedéseit, s ezt is hiven és pontosan teljesíté.

Egyszer macskazenére készültek a 7-esek bizottmányában; a macskazene a Bachrendszer fejeinek volt száava, a rendőrség intézkedett, hogy bizonyos pontokon fegyveres erőt fog elrejteni. Ezt az egész intézkedést F. szépen elmondta a 7-eseknek, s így történt, hogy azok a fránya lármás hazafiak egy nappal megelőzőleg tartották meg a macskazenét, s ekkor F. a vezetésére bizott rendőrcsapattal addig kereste a lármás demonstráló tömeget, míg ez szépen dolgát végezte; persze hogy F. mindenütt kereste a macskazenészekedőket, csak azon házak felé nem, a hol tisztelegtek.

Egyszer kutatásra küldték, hogy keresse az N. N. gróf által terjesztett, s külföldről hozott „Tájékozás“ czimü körleveleket. Előre megmondta, hogy hová fog menni, ott azután jól elrakodtak az érdemes rendőrség orra elől.

Az „Ein Blick auf den Rückblick“ czimü könyvet ő maga is olvasgatta, s osztogatta darabokban széttépve.

Végre beleunt a kétkulacoskodásba, de még a politikai szaglonczságba is, és kijelenté a 7-esek előtt, hogy ő becsületes ember akar lenni; szerelmes, megnősül, s magán szolgálatoaba lép. Csak arra kérte a 7-es bizottmány egyik tagját, segítsen neki becsületes emberré lételeben. Így végre egy nap megnősült, s egy gyárnál kapus lett; ha a 7-es bizottmány tagjai közül valaki arra ment, katonásan salutált neki. Tavaly, mint megbecsületesedett ember, meghalt. Ez az ember volt az, a ki „spitzli“ és „kétkulacos“ volt egy személyben. Élő emberek felejtetni méltó tettei tiltják, hogy érdekes közleményeiből csak kevés lásson napvilágot.

Látó.

A diák kidobja a németet; a német eldöngyözi a diákok: s csak a szabón van két folt.

Abban a jó székely városban, melynek borát a ki iszsza, vágyik annak szive vissza, — abban él és uralkodik „Károly bácsi,“ és kedves felesége „a kicsi mama.“ — Ő nem olyan vendéglős, mint a minőnek a vendéglöst képzeljük, hanem barátja, apja, korhely czimborája, vitatkozó társa, kinek-kinek, a mint érdemli.

Károly bácsinál történt, a mit most elbeszélünk.

A diákoknak *nagy napjok* volt; ittak a belső szobában. Ugy 12 óra felé eldaldolták még egyszer, hogy: „Hunczfut a vármegye, Nem iszik belőle,“ azután elmentek haza. De az *öreg*, a *diákok apja*, nem ment, hanem letette fejét az asztalra, s dunnogta tovább, hogy „Huncz—fut a vár—megye stb.“ míg elaludt. Ezalatt a másik szobában mulató katonatisztek is menni készülődtek, s míg társai a számolással foglalkoztak, egyik tiszt körülsetál a fal mellett, s nézte a képeket. A belső szobába is bevetődött, s ott is nézte a képeket, azt a képet is, mely épen az alvó diák feje fölött függött. A zajtól, vagy a tekintettől fölébredett az *öreg*, és ránézett a tisztre. Az álmoság és a mámor megint visszarántotta az öreget, pedig neki rettenetes kedve lett volna felugrani, felgyürkőzni és szilánkba törni ezt az impertinens németet, a ki őt nézi, és részegségét kaczagja. Mint minden részeg ember a világon, az *öreg* is azt hitte, hogy minden ember kaczag felette; pedig a tiszt rá sem nézett, rá sem gondolt.

A tisztak elmentek. Az *öreg* szunnyadozott még, de aludni nem tudott, mert folyvást izgatta a méreg, hogy a német csúfolkodott vele; vele, a ki megbir két veder bort, s meg sem látszik rajta; a ki kifekszik a hóra tél közepén egy ingben, s még csak nem is köhint tőle, a ki ha megharagudnék, egyedül kirakná a városból az egész tisztikart, s a ki a philosophiában is úgy áll, hogy ledisputálja, mikor hozzáfog, az orátort, a senatorokat, a sekretariust, a konsiliarust, mindazokat, a kik össze szoktak gyűlni kimaradhatlan pontossággal Károly bácsi asztala mellett; sőt még Károly bácsinak sem enged, ha megveti magát! Hát vele mert csúfolkodni ez a német!

Ez a mérgelődés, meg a szomszéd szobából behalló dal fölébresztették végre az öreget, s ő kiszédelt. Hát uramfia ott ül a német! sapkája az asztalra van téve. Az igaz, hogy nem a katonatiszt volt, hanem két becsületes postaexpeditor, a kik elindították a diligencet, s betértek egy pohár ózdira; de mit tudta ezt az *öreg*! Ő csak annyit tudott, hogy a *német* lecsúfolta, s most itt van a német! Megmutatja ő neki, hogy kivel van dolga! A mint ezt meggondolta, szó nélkül odasétált a daloló társasághoz, fölült az asztalra, épen a postatisztek elejibe, s egyiktől, a melyikről azt hívé, hogy az kaczagta őt, azt kérdezte:

— Tud-e az ur philosophiát?

A becsületes postás elbámult előbb, hanem azután figyelmeztette az öreget, hogy neki nincs köze a

philosophiával, hanem a sapkáját ne tessék összegyűrti, és az asztalról tessék leszállani, mert azon a helyen ő enni és inni akar.

— Nincs nekem azzal közöm, — felelt az *öreg* szilárd nyugalommal, — hanem tud-e az ur philosophiát?

— Ich brauche keine Philosophie, aber kein gebildeter Mann!

— Pisz-pász gebildeter Mann! Tudok én németül, csak nem akarok; hanem tud-e az ur philosophiát?

A philosophiából meg a gebildeter Mannból csak az lett, hogy a két német megcsípte az öreget; hanem ekkor Károly bácsi is közbelépett atyai tekintélyével, és szétválasztá őket. Agyarkodtak ugyan egymásra tovább is, de a postásokat gondjai alá vette Károly bácsi; az öreget pedig gondjai alá vette a kicsi mama, karofogta, kivezette, s addig beszélt neki, míg a tornáczon egy padon elaltatta.

A postások utak, fizettek és elmentek; hanem menetközben megpillantották, hogy a diák ott alszik a padon. Ők is feltették magokban, hogy a kapuban megvárják, s mikor kimegy, megrakják.

Most jön a java!

Benn a szobában nem volt más vendég már, csupán egy részeg szabó; Károly bácsi küldte, hogy menjen haza, de az nem akart menni; Károly bácsi ekkor parancsolta kellnerének, hogy vesse ki. A kellner vitte is, de a szabó ellenkezett, s a tornáczon épen abba az oszlopha kapaszkodott bele, mely alatt a padon szunyadt az *öreg*. Az *öreg* fölébred a zajra, látja a tusakodást; itt vagy *német* — gondolja — s megragadja a szerencsétlen szabót, és úgy kivágja a kapun, hogy bukfenczet vet. A postások nekirohannak a kidobottnak; azt hiszik, a diákot dobták ki, s elverik istentelenül. Az *öreg* visszament, nyugodtan megívott még egy itezét, s aztán hazaballagott diadalérzettel: hogy emberségre tanítá ő a csúfondáros *németet*. A postások is vigan nevetgéltek, hogy megkapta a *diák* a philosophiát. A szegény szabó pedig ágyban nyögött két hétig.

Ez kérem így történt szóról szóra, és szeretnék én látni olyan bolond phantasiát, a melyik így kigondolná. Tehát: a diák kidobta a *németet*; a német elpáholta a *diákot*; viselte pedig a kék foltokat egyedül a szegény szabó. Így fog ki az élet a phantasián.

Csikorgó Pista.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Most mingyárt megtudjuk hát, hogy hányadán vagyunk. („Hányad” annyit tesz magyar-arul, hogy quota.)

— — (Ugyan mit mondhatott már az a Napoleon Ausztriának?) Olyanformát mondott neki, hogy „te szegény ember, ha elestél, gyere ide; majd fölemellek.”)

— — (No iszen, meglették az arany bullát!) Megám. Már most milyen nagy munka lesz azt megint úgy *elvezíteni*, hogy hatszáz esztendeig rá ne találjanak.

— — De a lapoknál már csakugyan van lélek-vándorlás! Alig hal meg egy, rögtön utána születik a másik. Most temették el a „48“-at, meg a „Pesti Hirlapot“, s már új keresztelőre várnak a „Független Lapok“; sőt mint mondják, Sztrokay Béla hazánkfia is vajudik egy lappal, de a mely négy darabban akar világra jönni, mint az „alkotmányos szabadság hajnala“, — „reggele“, — „dele“ és „estéje.“ Így nem kell neki se stempli, se kautzió. (Hát ez is olyan lesz, mint a *fekete retek*, hogy „reggel mérge, délben éték, este orvosság.“ Vagy pedig olyan, mint az *írós vaj*, mely „mane aurum, meridie argentum, vesperi plumbum.“) No a *plumbsz* meglesz.

— — No már most azt is tudjuk, hogy mennyit ér egy csók? Nagy Szebenben hivatalosan meglimitáltatott. Egy mészáros fogadásból megcsókolt az utcán egy szép menyecskét, s a bíró ezért elítélte 15 forintra. Tehát már most tudjuk, hogy ezen terménynek az ára 15 forint o. é. (Igen: a szászoknál; erre mifelénk olcsóbb; nálunk az olyan csókért egy pofont szokás adni hevenyében, s annak az értéke csak öt forint.)

— — (Valjon miért rebellálnak a spanyolok?) Azt hiszem, hogy csupa tiszta kommczió végett; miután nekik sem közösiégeik nincsenek, sem idegen já-

rom alatt nem nyögnek, sem a vallásukat nem háborgatja senki, sem a státusadóságaiktól nem fizetnek kamatot, sem az Idők Tanuját nem olvassák.

— — A szultán hazaérkezése alkalmával a törökök egy millió piaszter ára puskaport eldurrogattak örömlükben; mire ő felsége azt nyilvánította, hogy ez uttal egy egészen új trónra fog lépni. (Meglássa kend, még alkotmányt fog adni a törököknek.) Kérhetne kölcsön Ausztriától, itt van három, négy is félretéve, a mi már senkinek sem kell, abból kaphatna jó olcsón.

Lakoma.

Jelige: „Sirva vigad a magyar.“

Lakoma, vendégség! furcsa egy lakoma!
Magyar a vendége, háziur a koma.
Szomorú lakoma, közösiügyes ebéd!
Azt kell rágnod, enned, mit tálalnak eléd.

Sokféle az étel, — ép' az a baj benne,
Mind egy húron pendül, — keserű a leve!
Az „ételszag váltig boszantja az orrod',
Bele is halsz talán, — s ez halotti torod.

Rosz ebédet meg kell fizetni boszúsan,
Mint hátam középit, a kellert úgy lássam!
Hisz' a „huszonötöt“ szívesen megadom.
Az isten meg hozzá „ezerannyit“ adjon!

Kálmán diák.

Szabad választás.

Hontmegyében történt.

Most, midőn az ipolyi választókerület országgyűlési képviselője Barsmegye főispánjává neveztetett ki, a megürült képviselői helyre új választási készülétek történtek.

— Hát ki lesz a vivát? — kérdé valaki Gy* község előljáróságát, mely a korcsmában egy ital löre mellett deliberalált az ország dolgai felett.

— Nem tudjuk még kérem alássan, — felelt a bíró, a falu bölcse, — mert még nem kaptunk a *főispán urtól rendeletet*.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országtút 19. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.